

[Yvonne Herløv Andersen]

set på det – mens man, hvis man ønsker, at det kører videre uændret, det gælder i øvrigt al socialpolitik, er med, er progressiv, er venstrefløjspolitiker. Det tror jeg godt vi kan flytte et hul på.

I realiteten har vi alle sammen brug for de publikationer, der kommer fra socialforskningsinstituttet. Mange af dem har været ganske glimrende. Jeg synes ikke, at en redøgørelse for den historiske baggrund kan udelades, når man skal tage stilling til lovgivningsarbejdet fremover. Man er nødt til at have noget at basere det på.

Men det er lige så klart, at det, de laver, skal man kunne bruge til noget, og man skal også kunne bruge det fremover. Derfor ser jeg også den undersøgelse, socialministeren har sat i gang, som et ønske om ajourføring af instituttet. Jeg har selv altid gerne villet have at vide: hvad laver de egentlig, hvor meget er sat i gang på eget initiativ, hvor meget har man bedt dem om at lave, hvem har bedt dem om at lave det osv., hvad koster det, hvor mange mennesker er der ansat? Jeg er godt tilfreds med, at man får det undersøgt og får afklaret, hvad der foregårovre i socialforskningsinstituttet. Men det er et politisk spørgsmål – det har det altid været – at beskæftige sig med socialpolitik. Laver man specielt publikationer om grupper, der er dårligt stillede, kan det meget nemt få det præg, hvis man solidariserer sig med dem, at man vil noget ganske bestemt.

Jeg ville gerne, at man fik nogle neutrale publikationer ud, som kunne bruges, ligegyldig hvilken regering der sad. På den måde ville instituttet opfylde sit formål på en langt bedre måde. Så jeg imødeser den undersøgelse, der er sat i gang.

Jeg har selv tidligere rejst spørgsmålet og vil gerne have det vendt en gang, bl.a. ud fra fremskridtspartiets synspunkt: er det overhovedet nødvendigt? Hvad laver de derovre? Det kan vi få at vide nu i udvalget.

Aase Olesen (RV):

Fremskridtspartiet nævner selv, at dette lovforslag er en genfremsættelse, og jeg skal derfor kvittere med at gentage, hvad det radikale venstres daværende ordfører sagde. Det var hr. Ingomar Petersen, der den 12. februar 1976 sagde, at det radikale venstre

klart og utvetydigt melder fra. Han tilføjede (Folketingstidende 1975-76, sp. 5878):

»Vi tillægger det overordentlig stor betydning, at der findes en videnskabelig institution, hvor der drives forskning omkring det store og stadigt voksende felt, der hedder det sociale trygheds- og velfærdssystem; dette taget i ordenes videste betydning.«

I anledning af, at fremskridtspartiet her har genfremsat sit forslag, føler jeg ikke trang til at tage nogen stor diskussion op. Det vil vi gerne bruge en anden og bedre lejlighed til. Men jeg kan dog godt slutte med det, hr. Ingomar Petersen sluttede med dengang. Han sagde nemlig i slutningen af sin tale:

»Bemærkninger fra fremskridtspartiet til lovforslaget stempler forslagsstillerne som i lige høj grad ukyndige og arrogante, og jeg finder intet formål i at kommentere dem.«

Tinning (VS):

Det kommer næppe bag på særlig mange, at VS ikke kan støtte lovforslaget fra fremskridtspartiet. Men når vi alligevel drøfter socialforskningsinstitut og ikke mindst snakker om den undersøgelse, socialministeren har sat i gang, er der da nogle få ting, jeg godt kunne tænke mig at få opklaret.

Først og fremmest kunne jeg godt tænke mig, at socialministeren fortalte os, hvad konsulentfirmaet T. Bak-Jensen overhovedet laver i denne sammenhæng, hvad det er, det skal lave. Jeg har endnu ikke forstået, hvad den undersøgelse går ud på, og jeg har slet ikke forstået, hvorfor et privat konsulentfirma skal rages ind i den sammenhæng. Vi har faktisk noget, som hedder planlægningsrådet for forskningen, og vi har statens samfundsvidenskabelige forskningsråd. Vi har altså instanser, der godt kunne gå ind og sige noget om, hvad det er for en forskning, der foregår, og hvordan man vurderer den. Men socialministeren har fundet det for godt at få Jensenfirmaet ind i det. Jeg vil godt vide hvorfor, men i og for sig også, hvad det egentlig er, de skal lave. Det, vi foreløbig har fået at vide, er tydeligvis ikke engang det halve af sandheden.

Officielt har socialministeren mange gange fortalt os, at der er brug for, at forskningen i højere grad omhandler nutidens problemer og i højere grad beskæftiger sig med